

TMA

Tereza Vodsedálková

Tma, život, tma, život, tma a život, tma či život, tma je život, tma chce život, tma není život, tma nemá život.

Vidím tmu, nic jiného. Je jedno, jestli mám oči zavřené nebo otevřené, pořád je tam.

Tma je uklidňující, ale zároveň i děsivá, když je tma, většinou se nic neděje, takže uklidňující. Přeji si, aby ta tma tu byla navždy, jen tak víme, že nás nenajdou. Jsme jedni z mála, ukryti, už pátý den. Ne, ne, ta tma je děsivá, hodně děsivá, slyším jen zvuky, ty strašné zvuky, které slychám každý den. Oni chodí, chodí okolo nás, slyším přes stěnu, jak mezi sebou mluví a rozdávají úkoly. Nemám šanci slyšet jaké, přes ten řev venku to nejde. Myslím na to, jak tam běhá, ukrývá se před nimi, protože on žije! Jistě že žije. Věřím tomu. Musí žít, protože, až, až to všechno skončí a on mi vběhne do náruče, jako to dělá vždycky a jeho malinké ručičky mi omotá okolo krku, už...chci zpátky k Annelis. Nebyla jako ti ostatní, věřila v nás, podporovala nás. Chvillemi jsem se cítila, jako bychom měli opravdovou matku, tu, která vám ráno dělá snídani, pečuje o vás a jde vám příkladem. Až na to, že kdyby nás matka nedala do sirotčince, už by ji dávno zabili, nebo už je snad mrtvá? Je mi to jedno. O té doby, co jsme se dostali do Annelisiny péče, jsme se necítili jako jiní, jako ti špatní, jako důvod, proč nás teď zabíjejí.

Já ho znám, znám pravý život, znám ho. Ale on ne, je moc malinký, nebude si náš domov pamatovat, ani to místo, kde jsme bydleli předtím. Lituji ho, mého malého bratříčka, který si ze svého dětství bude pamatovat jen tohle. Protože on žije!

Představuju si, jak to asi vypadá, když jste člověkem, který se narodil do německé rodiny, nechají vás mluvit? Můžete chodit, kudy chcete? Kam chcete? Občas se mi zdá, že stojím na zahradě a přijdu si jak v ráji, stojím tam. Nemusím se bát, nemám strach, hlavu mám čistou a život bez tmy. Je tohle pravý život, nebo je to život jen vyvolených?

„Ano, ano pamatuju si ji, byla plná života a naděje, nebo alespoň oproti nám. My už si představovali svou smrt, své prozrazení a ona pořád nad něčím dumala. Vypadala, jako by si to všechno snažila snad vrývat do mysli. My prosili, abychom zapomněli a ona se neustále na něco vyptávala. Bylo to pro nás dost nepříjemné, to ano, ale na druhou stranu byla jediná, ve které zbylo trochu pochopení a trpělivosti. Ale jako každý z nás i ona měla svou slabinu, která, když byla ukrytá, ji udržovala při životě. Toho kluka jsem viděl pobíhat venku a hledat svou sestru, byl tak bezradný, ale rychle upoutal jejich pozornost. Ten kluk mě zahlédl, jak na něj mávám, ať jde ke mně, jenže to by ho uviděl Hetlich, pětiletý kluk si to mašíroval přímo k

nám a radostně ječel. Mohli bychom být prozrazeni, kdybych nás nezachránil. Toho mrňouse je mi líto, ale jinak to nešlo."

Ráno jsem se opět probudila ve tmě, už ani nemám ponětí, jaké to je, když se po tvrdém spánku vzbudíte a vykouknete z okna ven, na zahradu, na slunce a ze zdola slyšíte, jak se váš bratříček učí diskutovat na téma, kolik toho má sníst. Dnes se mi nic nezдалo, ale minule, nebo předminule se mi zdálo o pění v koupeli.

Napustila jsem si vanu a přidala mýdlo, to co jsem dostala od Annelis. A tak, jak to s pěnou bývá, se rozlezla po celé vaně. Chvilíčku jsem si s ní hrála, stavěla z ní domy, pak jsem jí nahrnula na jednu stranu a otočila se pro žínku, když už jsem žínku držela v ruce, pěna byla zpět. Obklopovala mi nohy a část pasu, jako nějaký provaz, který vás svírá. Zkusila jsem břicho zatáhnout, ale zase byla blíže a blíže. Byl to tak živý sen, že když jsem vylezla z vody...pěna, jakoby mě pohltila. Měla jsem jí úplně všude, až to bylo nepříjemné, začala jsem panikařit a nevěděla jsem, jak jí dát dolů, jak se jí zbavit.

Když jsem se probírala, nebála jsem se, měla jsem spíše smíšené pocity. Zajímalo by mě, proč se mi to zdálo, to mýdlo jsem už před dvěma měsíci vyhodila.

„Nikdo z nás jí to nechtěl říct. Protože už jenom, kdyby jsme začli o tom, že jsem byl venku. Chtěla by ven vyrazit taky. Spolu se mnou to věděl i Josif, ale ten se pak někam vytratil. Nevěděli jsme, jestli utekl, nebo ho někdo někde uviděl, a ani jsme mu to nemohli zazlívát. Kdybych viděl třeba díru v plotě, taky bych asi hodně zvažoval, co udělám.“

Dneska venku bylo nějaké ticho, kolik je to už dní, sedm? Doufám, že si nějak poradil, jak ho tak znám, už si vyrobil vlastní skrýš. A až ho najdeme a utečeme spolu, mi o ní bude vyprávět. Jak já se na něj tak těším.

Je to tu pěkně nepohodlné, od probuzení jsem už vystřídala asi dvanáct různých poloh. Právě teď se opírám hlavou o zeď a částečně pozoruji ostatní. Nedávno jeden někam odešel, nejspíše, když šel obhlédnout situaci. Taky bych takhle chtěla ven, pryč ze tmy, jen se rozhlédnout a zase zpět. Řekla bych, že si ostatní myslí, že nevím, že to jde projít přes tunel. Ale nevědí, že jsem viděla, co udělal Jakub s tím malým klukem... proč to asi udělal? Mohl to být klidně můj bráška. Tou škvírkou ve zdi se občas jen tak podívám, vidím skrz ní jen do jednoho bodu, snad jsem jediná, kdo ji objevil.

Řekla bych, že už je večer. Zhasínám tmu a do jiné jdu spát. Třeba se mi zas bude zdát o mém bráškovi, nebo třeba o pění v koupeli.